

començament *L'Escalenc* es feia amb un esclop i una espardenya i això quedava reflectit en el producte final, els escalencs hi van continuar donant suport i això va permetre que es mantingués la il·lusió, es continués treballant, s'annessin polint les mancances que hi havia, s'ampliés el grup inicial i es configurés un format fix, amb la incorporació del color, noves seccions i nous col·laboradors. I així durant vint-i-tants anys. Qui ho havia de dir?

Per aquesta raó valoro tant que el nostre poble hagi estat capaç de mantenir un projecte com el de *L'ESCALENC*. El que passa és que tot poble té la seva part humana (només faltaria...). I com en tota cosa humana, no hi ha la perfecció absoluta (Una vegada més: "només faltaria"). Això vol dir que no sempre s'han fet les coses al gust de tothom (cosa impossible d'aconseguir, per altra banda) i s'han trepitjat ulls de poll, i algunes persones s'han sentit ofeses, i d'altres no ben considerades, i algú podrà dir que no se l'ha tingut en compte, i alguna formació política s'haurà considerat perjudicada. etc., etc. etc. I en tot això hi pot haver una part de veritat, però no es podrà negar que la trajectòria de *L'ESCALENC* ha estat encomiable i ha fet un servei a la nostra petita societat.

Tot això ha estat possible gràcies a tot un seguit de persones que, des de primera fila o des d'un segon terme, han tingut la constància i la voluntat de, dia a dia, setmana a setmana i mes a mes, fer arribar a les llibreries o a les bústies dels subscriptors aquest butlletí cultural i informatiu que s'acosta al quart de segle.

Anomenar tota la gent que han participat en aquesta empresa seria molt llarg i hi hauria el perill que em deixés algú, permeteu-me, doncs, que en nom de tots aquells i aquelles que han fet possible aquesta iniciativa faci referència a en Francesc Xavier Vila, persona que, amb els seus encerts i les seves mancances, ha conduït aquesta barca ha través d'un viatge de més de vint anys, amb moments de calma i amb moments de temporal, amb vent a favor i amb vents en contra, però sempre al peu del timó.

Que aquest petit i insignificant record per a la gent que ha fet possible aquesta experiència serveixi per demostrar que, quan algú (i aquest algú poden ser molts) es planteja una fita de manera responsable, seriosa i desinteressada, és possible que ho aconsegueixi. I que un poble, amb les seves qualitats i els seus defectes, sigui capaç de mantenir una experiència com aquesta durant aquest temps, pot voler dir que potser no està tot perdut, i que si hem aguantat cap a 25 anys, en podem aguantar 25 més. Cal recordar que la nostra democràcia també té, més o menys, aquesta edat.

Moltes gràcies.

Jordi Boix i Llonch